

Η Α΄ ΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τό ἑσπέρας τῆς Παρασκευῆς, Α΄ ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν, ἀνεγνώσθη ἡ Α΄ Στάσις τῶν Χαιρετισμῶν τῆς θεοτόκου εἰς τόν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, εἰς τό πλαίσιον τῆς ἀκολουθίας τοῦ Μικροῦ Ἀποδείπνου καί τῶν ᾠδῶν τοῦ Κανόνος «Ἀνοιξω τό Στόμα μου».

Τῆς κατανυκτικῆς τελετῆς ταύτης προεξῆρξε κατελθών μετὰ συνοδείας Ἀγιοταφитῶν Πατέρων ἀπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, ὁ Ὁποῖος ἀνέγνωσε κατὰ τήν τάξιν μετὰ τό «Τῇ Ὑπερμάχῳ» καί τό θυμίαμα τήν Α΄ Στάσιν τῶν Χαιρετισμῶν καί πρό τοῦ τέλους ἀπηύθυνε τούς κάτωθι παραμυθητικούς λόγους πρὸς τό ἐκκλησίασμα:

«Τό προσταχθέν μυστικῶς λαβὼν ἐν γνώσει, ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Ἰωσήφ σπουδῇ ἐπέστη, ὁ Ἀσώματος λέγων τῇ ἀπειρογάμῳ. Ὁ κλῖνας τῇ καταβάσει τούς οὐρανοὺς, χωρεῖται ἀναλλοιώτως ὅλως ἐν σοί· ὃν καί βλέπων ἐν μήτρᾳ σου, λαβόντα δούλου μορφὴν, ἐξίσταμαι κραυγάζειν σοι· χαῖρε, Νύμφη, ἀνύμφευτε», ἱστορεῖ μελωδικῶς ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

«Ἰδοὺ ἐλήλυθεν ἡ Νηστεία, ἡ μήτηρ τῆς σωφροσύνης, ἡ κατήγορος τῆς ἁμαρτίας, καί συνήγορος τῆς μετανοίας, ἡ πολιτεία τῶν ἀγγέλων καί σωτηρία τῶν ἀνθρώπων», λέγει ὁ ἅγιος θεόδωρος ὁ Στουδίτης.

Ὦντως, «ἡ σωτηρία ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων» συνδέεται ἀρρήκτως μέ τό μέγα μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας, δηλονότι «τόν ἐν μήτρᾳ τῆς ἀειπαρθένου καί θεοτόκου Μαρίας λαβόντα δούλου μορφὴν θεόν Λόγον καί Σωτῆρα ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν».

Διὰ τοῦτο, ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία προβάλλει ἐορτίως κατὰ τήν διάρκειαν τῆς ἁγίας νηστείας τῆς μεγάλης Τεσσαρακοστῆς τήν ἀκολουθίαν τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου εἰς τήν Ὑπεραγίαν Δέσποιναν ἡμῶν θεοτόκον καί Ἀειπάρθενον Μαρían.

Τό περιεχόμενον δέ τοῦ ὕμνου τούτου, ἀφορᾷ εἰς τό ἄφραστον μυστήριον τῆς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους συγκαταβάσεως τοῦ θεοῦ καί τῆς θείας Αὐτοῦ καταλλαγῆς (Ρωμ. 5,10) δηλαδή ἀφορᾷ εἰς τήν ἐνσάρκωσιν καί ἐνανθρώπησιν τοῦ θεοῦ Λόγου τοῦ Χριστοῦ ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, ὡς ἐναργέστατα λέγει ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Κρήτης: «Τοῦτο πανηγυρίζομεν τήν τοῦ θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους συνάφειαν, τήν τοῦ προσλήμματος θέωσιν, τήν τῆς εἰκόνος ἀναμόρφωσιν, τήν εἰς τό κρεῖττον ἀλλοίωσιν, τήν εἰς οὐρανοὺς ὕψωσιν καί ἀνάβασιν· καί ἀναλυτικώτερον: αὐτό πανηγυρίζομεν, τήν ἔνωσιν τοῦ θεοῦ μέ τοὺς ἀνθρώπους, τήν θέωσιν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, τήν ἀναμόρφωσιν τῆς εἰκόνος μας, τήν μεταβολήν μας πρὸς τό καλύτερον, τήν ἀνύψωσιν καί τήν ἀνάβασίν μας εἰς τόν οὐρανόν.

Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς ἀποσκοπεῖ ἡ ἐν νηστειᾷ, προσευχῇ καί μετανοίᾳ διέλευσις ἡμῶν τῆς ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, τουτέστιν εἰς τήν «τοῦ προσλήμματος

θέωσιν», περί τοῦ ὁποῖου ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Νανζιανζηνός λέγει: «τό γάρ ἀπρόσληπτον, ἀθεράπευτον· ὃ δέ ἦνεται τῷ θεῷ τοῦτο καί σώζεται».

Καί διερρωτῶμεθα , ποῖον εἶναι τοῦτο «τό πρόσλημμα»; Δέν εἶναι ἄλλο ἀγαπητοί μου , ἀπό τήν ἐκ τῆς ἀμαρτίας πεσοῦσαν καί τραυματισθεῖσαν ἀνθρωπίνην ἡμῶν φύσιν ἢ οὐσίαν , τήν ὁποίαν «εἰς ἐαυτόν ἀνεμόρφωσεν δηλαδή ἐθεράπευσεν, ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ θεοῦ Πατρός, ὁ Χριστός, ἀποδούς αὐτῇ [τῇ ἀνθρωπίνῃ] φύσει τό κατ' εἰκόνα καί τό πρῶτον ἀξίωμα, τήν πρώτην τιμήν, τήν ὁποίαν ἀπώλεσεν ὁ ἄνθρωπος ἐξ ἀπροσεξίας τῶν προτογόνων, ὡς λέγει ὁ ἅγιος Ἀνδρέας Κρήτης.

Εἰς τοῦτο, δηλονότι τό μυστήριον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου ὀφείλεται ἀφ' ἐνός μέν ἡ ἀνέκφραστος καί ἀπερίγραπτος συμβολή τοῦ προσώπου τῆς Ὑπερευλογημένης θεοτόκου Μαρίας καί ἀφ' ἐτέρου ἡ εὐγνωμοσύνη τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας πρὸς αὐτήν.

Ἄς ἀκούσωμεν ἐν προκειμένῳ εἰς τούς ἐρμηνευτικούς λόγους τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ἐπὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ ἱστορήσεως τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Παρθένου Μαρίας: «Τῷ μηνί τῷ ἕκτῳ ἀπεστάλη ὁ ἄγγελος Γαβριήλ ὑπὸ τοῦ θεοῦ εἰς Ναζαρέτ πρὸς Παρθένον» (Λουκ. 1, 26-27), ὅς πάντως που τοιαύτας ἐντολάς δεξάμενος». [Καί εἶχε πάρει περίπου τέτοιες ἐντολές ἀπό τόν θεόν:] Πρὸς οὖν Παρθένον Μαρίαν πορεύθητι. Ἀπελθε πρὸς τήν ἔμψυχον πόλιν, περί ἧς ὁ Προφήτης ἔλεγεν: «Δεδοξασμένα ἐλαλήθη περί σοῦ ἡ πόλις τοῦ θεοῦ», (Ψαλμ. 86,3). Ἀπελθε πρὸς τόν λογικόν μου παράδεισον, ἄπελθε πρὸς τήν πύλην τῆς ἀνατολῆς (Ἰεζεκιήλ 40,6/22,40), ἄπελθε πρὸς τό ἄξιον ἐμοῦ τοῦ Λόγου κατοικητήριον (Ψαλμ. 32,14)... Σὺ εἶπέ τῇ Μαριάμ τό «Χαῖρε Κεχαριτωμένη» (Λουκ. 1,28) , ἵν' ἐγὼ ἐλεήσω Εὐάν τήν κεκακωμένην». Ἴδού λοιπόν διὰ τί ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας ἀνακράζει λέγων τῇ θεοτόκῳ : «Χαῖρε δι' ἧς ἡ χαρά ἐκλάμπει· χαῖρε δι' ἧς ἡ ἀρά ἐκλείψει» καί «Χαῖρε κλῖμαξ ἐπουράνιε, δι' ἧς κατέβη ὁ θεός. Χαῖρε, γέφυρα μετάγουσα τούς ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν».

Ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶναι ἡ κιβωτός τῆς σωτηρίας ἡμῶν, δηλονότι τῆς θεραπείας καί τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας. Ὁ σταυρός τοῦ Χριστοῦ καί τό σταυρικόν Αὐτοῦ πάθος ἀποτελοῦν τήν ἐπουράνιον κλίμακα, δι' ἧς ἐταπεινώθη ὁ θεός ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ (Φιλιπ. 2,8). Ἐπὶ πλέον δέ ὁ σταυρός τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ τήν γέφυραν διὰ τῆς ὁποίας μεταφερόμεθα ἀπό τόν θάνατον τῶν παθῶν τῆς φθορᾶς καί τῆς ἀμαρτίας τοῦ κόσμου τούτου εἰς τόν θάνατον τῆς ἀθανάτου καί αἰωνίου ζωῆς, δηλονότι τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Παρακαλέσωμεν λοιπόν τήν θεοτόκον καί Μητέρα τοῦ θεοῦ, ἵνα ταῖς πρεσβείαις αὐτῆς ἀξιωθῶμεν νά διέλθωμεν τό στάδιον τῆς ἀγίας καί μεγάλης νηστείας καί καταντήσωμεν εἰς τήν λαμπροφόρον Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, ἐν ᾧ καί δι' οὗ συναναστηθῶμεν αὐτῷ. Ἀμήν».

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας